Ч. 256 (13.455). Львів, субота 30. вересня 1933. Opłata pocztowa zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.522.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Напередодні нових потрясень.

Пан Кайо про події дня.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 24. вересня 1933.

(=) Чи п. Кайо справді такий першорядний муж державний, яким його лічать деякі його други, не беремося рішати. Правда, він має за собою безперечну заслугу в тому, що підчас свого головування у французькій раді міністрів зберіг був мир, який уже висів на волоску, та що осьтак бодай на кілька років відсунув вибух світової війни. Пок. кн. Більов у своїх прецікавих спомнинах впевняє, що будь він у влади в критичних тижнях 1914 року, то до війни він не допустив би. П. Кайо має право сказати те саме й про себе. Одначе міркування над тим, що — мовляв — булоб, якби те чи щось інше було сталося, уявляє собою лише вартість умової гри, більше або менше цікавої; для оцінки минулої дійсности гра ця вартости не має. Стже годви чи можна ставити п. Кайо на рівень, який осягнули великі мужі державні, великі — типу Рішеліє або Бісмарка. Зате вище всякого сумніву стоїть повага п. Кайо як фінансіста, і то однаково сильного на теоретичній площині, як і на практичній. Подробиця симптоматична: Коли редакція останньої Британської Енциклопедії, яку числять найкращою енциклопедією світа, розглядалася за автором гасла „Буджет", то вибір її впав на п. Кайо, дарма, що він не англієць, і хоча саме в Англії, батьківщині парляментарної буджетової теорії й практики, не хибує буджетових спеціялістів — така висока повага п. Кайо в скарбовій ділянці.

Невже супроти цього треба оправдуватися, коли зацікавимося оцінкою, яку п. Кайо привязує до фінансової сензації останніх днів — маємо на увазі новий спад американського доляра.

Ціла Европа збентежено слідить цей швидкий спад. Від 18. квітня до 18 вересня доляр сховзнувся з третини своєї вартости: факт цей безприкладний в історії занепаду великих валют міжнародніх: навіть німецька марка так швидко не летіла коміть головою. Всі грошеві ринки світу хитаються під захитаним доляром.

Роздумуючи над захитанням могутньої американської валюти, п. Кайо в передучорашньому числі тутешнього „Капіталу" віщує великі соціяльно-політичні потрясення і показує „конвульсії на овиді". „Ми нині опинилися — каже він — на одному з тих періодів, коли потрясення іствуючого ладу розширюється з кожним днем, і коли ніхто не всилі осудити, чим усе те покінчиться... Трудноші ростуть з кожною годиною". Світ, правда, уже знав крізи: вони всі розвязалися. Невже сьогоднішня кріза в суті своїй інакша? Раніше, коли вибухали крізи, то ціни падали і таким чином вони йшли назустріч ослабленому споживачеві, залишаючи йому всетаки спромогу купувати що необхідне. Таким шляхом спровола назад привертався рівновага між витворцем і покупцем, тай кріза розвязувалася. Не так воно, каже п. Кайо тепер.

Великий новий факт у теперішньому господарському лихолітті лежить у тому, що ціни втратили свою гнучкість. Чому знижка гуртової ціни нині не викликує знижки цін у роздрібній продажі? На факт цей складається кілька причин: ціни сирих матеріялів з одного боку, платні робітничі й податки з другого. Сирий матеріял, правда, дешевіє підчас крізи, та робітничі платні — ні. Славетний „крицевий закон" про платні розсипався в нівець від хвилини, коли підмоги безробітнім позволяють цим останнім не приймати роботи нижче якоїсь стопи платні. Продукція стала людянішою, — це великий суспільний поступ. Але наслідок цього такий, що тягар оплачування робучих рук став тривким чинником коштів продукції, який навіть підчас крізи не понижається.

А податки? Вони налягають на кошти продукції тягарем, який безупинно росте. Деякі промисли платять нині податки вдесятеро вищі від передвоєнних. При цьому податок — тривкий тягар. Він входить у кошт продукції тай стає поперек такому пониженню цін товарів, яке могло би заохотити громадянина купувати і таким чином дати товчок вийти з крізи.

Наслідком цього вихід цей нині припізнюється, і, каже п. Кайо, припізнюється дуже небезпечно. Весь світ нетерпляче дивиться на цей занадто вже повільний і гальмований розвиток крізи, але особливо нетерплячими супроти цього виявилися два народи — американський і німецький. Один і другий нині силкуються насильно, штучно проломити налягаючу господарську крізу.

Американці рішилися кинути на жертвенник свою валюту. Результати, які вони досі на цьому шляху осягнули, невеличкі. А принаймні американці уважають їх недостаточними. Наслідком цього деякі американські кола наперли на през. Рузвельта, щоби прискорив пониження вартости доляра. Нинішня знижка доляра — наслідок цієї пропаганди. Америка втікає перед доляром, вирікається своєї валюти — такої гордої ще недавно тому.

У Німеччині нема валюти, яку можна би кинути в костир, щоб оживити обороти і найти вихід із крізи. Німецька марка вже раз згоріла до тла в огні інфляції, а подібної спроби не можна повторювати кожних десять років. Отже національний соціялізм має, значить, повести Німеччину з біди до гараздів...

Ось як кінчить п. Кайо свої міркування:

„В багатьох краях страх перед завтрішнім днем, недоля, а навіть голод звели на манівці людей, і кинули їх у руки націоналізмів простацьких і баламутних, прикрашених неозначеними шматками соціялізму, проповідуваних агітаторами рівно зухвалими, як неосвіченими"

Натяк на зародки французького національного соціялізму, відірваного від соціялістичної партії, в цьому висновку п. Кайо очевидні. Одначе яка з цього комунебудь потіха?

Відгуки голоду на Радянській Україні в европейській пресі.

Впливовий англійський денник „Ді Манчестер Гардіян" помістив 13-го цього місяця статтю п-ні Люїзи Джібсон про голод на Рад. Україні. На цю статтю відгукнулося кількох дописувачів, що були недавно на Україні; є й такі, що як і міністр Еріо ніякого голоду не бачили. Деякі висловлюють погляд, що на кожний випадок треба би подбати за те, щоби перевірити звістки про розміри катастрофи.

В „Католік Геральд" з 9-го ц. м. поміщений довший опис очевидця про голод у СРСР з точними даними, які є ціни на харчі.

Дві довгі статті про голод на Рад. Україні помістив дня 10. і 13-го ц. м. париський денник „Льордре" за підписом Шарля Де Пере-Шапюї. Автор покликується на свіжі враження провідника „колгоспу", що як чужий підданий дістав дозвіл покинути недавно Україну. Перша стаття має заголовок „Про те, що не скаже нам п. Едвард Ерріо у повороті зі своєї тріюмфальної подорожі". Автор висловлюється з найбільшою іронією про подорож французького дипльомата, який провів на Україні *два дні*, здебільша на офіціяльних бенкетах, відвідинах і манїфестаціях, і міг на підставі того, що бачив заявити, що „французьку опінію зле поінформували щодо нужди українських селян".

Черновецький щоденник „Дер Таг" з 24-го ц. м., що має безпосередні звістки про те, що діється в СРСР від ріжних утікачів, контрабандовим шляхом поміщує статтю Г. Попова, що брав участь зимою 1921-2 р. у допомоговій акції зорганізованій американським комітетом; Попов є тої думки, що теперішні розміри голоду багато більші як 11 літ тому.

Бельгійські денники „Денник з кантону Сіне" з 17-го ц. м., „Будучнина Люксембургу" з 16-го ц. м. і „Провінція" з 19-го ц. м. поміщують поклик галицьких владик у справі голоду на Рад. Україні.

Міжнародня соціялістична конференція у Парижі.

III.

Париж, у вересні 1933.

Дня 25. серпня конференція Соц. Інтернаціоналу закінчила свою працю. У своїх резолюціях соціялістична конференція стверджує, що для капіталізму в цілім світі приходить кінець ліберально-індивідуалістичного розвою. Під натиском крізи розвивається прискореним темпом **контрольований, організований, монополістичний капіталізм.** Це явище вмішування держави в пордукційний процес виразно бачимо в країні клясичного капіталізму, Америці. Конференція вважає, що „нові форми державно контрольованого й організованого господарства можуть стати переходовими формами від капіталізму до соціялізму, якщо держава опанована робітниками й селянами і якщо влада держави над господарством має противагу в вільних організаціях робітничої кляси".

Маючи на увазі відносини в Совітськім Союзі, конференція Соціялістичного Інтернаціоналу заявляє: „Але ці самі форми контрольованого державою господарства ведуть до **найстрашнішого державного рабства**, коли держава, яка панує над господарством, має форму неконтрольованого народом деспотизму, що нищить всяку індивідуальну свободу та волю організації".

Конференція вказує на небезпеку нової світової війни, яку викликають своєю політикою фашистівські уряди: „Фашизм намагається скупчити всі національні сили під командою тиранської влади для озброєння проти інших народів. Таким чином зростає небезпека загибелі модерної цивілізації в новій світовій війні".

Соціялістична конференція в резолюції проголошує відданість соціялістів усіх країн ідеї демократії, народоправства: „В тих країнах, де є демократія, робітнича кляса повинна оборонити з усієї сили право свободи одиниць і народу, загальне виборче право та свободу професійних союзів". Само собою, в країнах диктатури мусить бути інша тактика: там диктатура **„може бути повалена тільки революційним повстанням народніх мас".**

Конференція рішила 9. листопада, у роковини німецької революції, організувати всюди маніфестації проти **диктатури фашизму.** Це рі-

шення продиктоване зосібна тим, що німецький уряд свідомо виголоджує всіх своїх противників — соціялістів, католицьких робітників, пацифістів тим способом, що відбирає у них право на працю та допомогу в час безробіття. Центральний комітет австрійської соціялдемократичної партії видав відозву до німецького народу в Австрії бойкотувати товари з Німеччини за те також, що Гітлер фактично вже давно завів бойкот австрійських товарів.

Конференція ухвалила протест проти воєнних і терористичних спроб гітлеризму запанувати також в Австрії.

Беручи на увагу, що в деяких воєнних і політичних колах держав Антанти зростають настрої в користь „превенційної війни“ проти Німеччини, поки вона ще не озброїлася, конференція попереджає народи перед цією небезпекою:

„Робітники демократичних країн не повинні дати себе заманити до такої війни під тією притокою, що ця війна, мовляв, буде в інтересі визволення народів від фашизму: народи побачили, що та війна, яку прославляли, як визвольну війну проти деспотичних урядів, кінчилася імперіялістичними мировими диктатами, що зміцнили в переможених націях націоналізм і привели до відновлення найгірших деспотичних режимів“.

Хід конференції, огляд сил Соціялістичного Інтернаціоналу в Парижі, — це відповідь тим песимістам, що вже з радісними сльозами оплакують „занепад демократичного соціялізму“, після того, як так трагічно минув демократичний режім у Німеччині, а з цим прийшла катастрофа й на найбільшу партію в Соціялістичнім Інтернаціоналі, німецьку соціялдемократію.

Німецьку соціялдемократію зустріло велике лихо. Але німецька соціялдемократія живе і працює. Упала демократія в Німеччині, але фашизм упав в Еспанії, якої соціялістичних делегатів витала париська конференція.

К. О.

Совітська закордонна політика в англійському освітленні.

(УП) Риський кореспондент „Таймса“ пише, що навязання звязків з Італією та Францією є в останньому часі головною темою балачок усіх совітських володарів. Навіть такі справи, як жива і транспортові труднощі в середині держави мусіли тимчасово відійти на другий плян. Московська газета „Правда“ стверджує, що італійські фашисти поводяться коректно у відношенні до Совітів, зате німецькі того не роблять, навпаки ставляться до Совітів дуже визиваючо, що у свою чергу може довести до цілковитої ізоляції Німеччини. Дальше подорож Еріо до Совітів дала притоку совітській пресі друкувати цілу низку франкофільських статтей, в яких вказують на Еріо, як на того, що перший зумів покласти основи під будучу совітсько-французьку приязнь. Ця нова орієнтація в совітській політиці довела до того, що в останньому часі всі більшовицькі вожаки і їх преса заявились явно проти ревізії східних німецьких границь. Всі вияви приязни звертаються в бік Польщі. Для поверховного глядача може це все видаватись як щось зрозуміле і природне, як наслідок перевороту в Німеччині. Одначе такий погляд, стверджує кореспондент „Таймса“ був би не зовсім правильний.

Справа полягає в тому, що більшовики вважають стан після договору в Рапальо лише за тимчасовий. Вони все кермувались напрямними закордонної політики, які встановив ще Ленін і які зібрані у спеціяльній брошурці, виданій лише для вжитку Комінтерну. В тій брошурці сказано, щоби з ніякою капіталістичною державою не заключати постійних дружніх договорів. Більшовизм мусить старатись виграти все на часі, щоб скріпитись і аж тоді почати рішаючу боротьбу з капіталістичним світом. Тому ворогування між антантою і німцями мусить бути все піддержуване, а тимсамим і нібито тимчасова підтримка більшовиками німецьких плянів щодо ревізії мирових договорів є лише звичайним революційним маневром.

Зараз по перевороті в Німеччині думали в Москві, що з новим німецьким урядом можна буде повести таку співпрацю, як з італійцями. Показалось, що це неможливе, а причиною неможливости був відомий меморіял Гуґенберґа в Льондоні. Через те більшовики дуже заворушились і почали свою роботу над створенням загального европейського фронту супроти Німеччини, щоб запобігти всяким спробам активности німецької закордонної політики. Рівночасно з тим почали згущуватись грізні для більшовиків хмари на Далекому Сході і тому вони почали старатись забезпечити своє слабе місце в Европі. Тому саме вони й припинили свою розкладову роботу серед українців у Польщі, а Польща зреванжувалась тим, що перестала вести свою українофільську пропаганду на Рад. Україні. Тепер у Москві думають, що положення на Заході забезпечене і звертають свою увагу на Схід. Щодо Сходу, то там уже освоїлись з думкою, що стратять на користь Японії східно-китайську залізницю, але всетаки думають, що Японія тим не вдоволиться і що піде трохи дальше, як це свого часу заповідав меморіял Танаки, яким досі кермується японська політика. В загальному панує думка, що Совіти не відважаться зачіпити Японію і обмежаться лише на паперові протести. Загальне невдоволення між селянством за велике, щоб можна було думати хочби про маленьку мобілізацію.

Стільки каже кореспондент „Таймса“ про радянську закордонну політику. Просто і ясно без великих розумувань, чисто по англійськи.

Причинок до теперішніх відносин на Україні.

Наша Редакція отримала такого листа:

23. вересня 1933.

До Шановної Редакції Часопису „Діло“
у **Львові**.

Уважаю своїм обовязком до загального реєстру подати слідуючий лист (у винятках) від старшої сестри моєї дружини з Києва, датований 8. серпня ц. р. Сестра мешкає при братові, що має жінку і 14-літню дитину, отже родина складається з 4-х осіб. Мешкають у Київі від 1917 року з перервами. Родина — всі свідомі українці і старі працьовники: брат — один з найкращих учених України, сестра — працьовничка на педагогічному полі.

......„Ми ще й не думали про відпочинок, хоч у мене вже місяць відпустки. І. (доня брата) хворіла на кір, перенесла його досить тяжко хоч і без ускладнень. Треба булоб її кудись трохи вивезти з міста і досі ми ще цього не зробили. Трохи цьому винна погода, а трохи фінанси. Зараз одержала від вас допомогу (5 долярів), але якраз в магазинах торгсіну нема жадної крупи, може ми їх якось діждемося. Думаємо цими днями виїхати на недовго до Боярки, там знайомі улаштували нам кімнату. Поїдемо — В. (брат), І. (доня) і я, а Н. (жінка брата) зістане, бо мала відпустку в березні, а зараз працює. Ми всі до того виснажені й втомлені, що нам не можуть помогти якихсь там 2—3 тижні, тим більше, що з їжою треба обходитися обережно, не наїдатись досита ніколи...

„Хоч вже місяць, що я не працюю в школі, але вдома мала таку силу роботи, що навіть нраэу не написала за цей час Л. (молодша сестра-інженір — в Москві). Вона, бідолаха, мала великі неприємности — її раз за разом пограбовано два рази (в Москві — нечуване злодійство — за крадіжки розстрілюють, але це не помагає...), витягли у неї місячну платню й документи...

„Чи всі Ваші зїхались на літо, як звичайно бувало? Як весело у вас повинно бути. Ми вже одавничаїлися від таких родинних зїздів і всьому виною фінанси, а найгірш — то хліб, бо коли маєш десь на своєму місці шматок хліба, то його не зможеш дістати, переїхавши в друге місце на довший час, а купувати по приватній ціні — кишені не вистарчить. Але це все дурниці — як закінчимо одну пятилітку, то буде вже в нас дуже добре. Вже не довго нам залишилося ждати. (?!?) Скоро й ми заживемо добре. (?!)

...В. поїхав подивитись на якусь нову посаду чи варто туди їхати, хоч у нас життя краще (?!), **але ще одну зиму ми не витягнемо. (!)** Як би не ваша допомога (коло 5 долярів міс.), то й цієї зими ми не прожилиб, хоч брати у Вас нам дуже боляче, бо за те, що у вас можна дістати багато продуктів, у нас можна мати якусь там 10—20 частину — тільки у нас все дорожче...

„Я вже не говорю зовсім про одяг — ми його зовсім майже позбулись, **у нас на три жінки нема жадної сорочки**, а наші верхні речі — одні дірки і латки (одежу тепер пробуємо послати через Варшавські контори), але про це зовсім не дбаємо, аби як-небудь жить, все йде на їжу і не можемо ніколи наїстись...

Я себе стала якось погано почувати останній час, воно й пора вже (?). В. дуже страшний, а головне у нього дуже примітивний настрій. Ми дуже боїмось за нього, уже 2-й рік з ним погано, а виснажений він і худий як костяк), а головне вираз обличчя до того хоробливий... **В очах якийсь жах, він майже не спить.**

. . . .

(На маргінесі 1-ої сторінки приписано й замазано, але прочитати можна: „а поки що у нас по селах мруть страшенно...“ (Далі прочитати не можна.)

Оригінал листу я посилаю своїй доні до Англії (вона там у школі) аби переклала й надрукувала та показала кому треба.

Остаю з високою пошаною (підпис).

—o—

Задля більшовицької ласки.

БЕРЛІН, 28. 9. ПАТ. Уряд тайної державної поліції розвязав у Прусії російську партію націонал-соціялістів, т. зв. Ронд. На основі офіціяльного комунікату зроблено це з огляду на безпеку німецької держави, якої інтересам шкодили фальшиві вісти, ширені чужими расово й ідейно елементами в Ронді, що мали на меті піддержувати небажані пляни в закордонній політиці. Гуґенберґівський „Таґ“ указує, що радянські кола, які безосновно закидували німецьким урядовим колам звязок з Рондом, повинні зрозуміти значіння тієї заборони.

—o—

Контроля американського промислу.

ЛЬОНДОН, 28. 9. ПАТ. „Дейлі Геральд“ повідомляє, що през. Рузвельт виїхав на відпочинок до своєї літньої резиденції, щоби там обміркувати в спокою сензаційний плян, який предложив йому промисловий директор Джонзон. Плян передбачує урядову контролю всіх ділянок промислу і то не тільки самої продукції, але й цін товарів. Плян передбачує поділ цілої американської промислової продукції на кілька окремих ґруп, як транспорт і комунікація, промисл гірничий і гутничий, хемічний і т. д. Кожна група підлягатиме контролі спеціяльного урядового комісаря, залежного безпосередньо від президента Зл. Держав.

—o—

Мін. Бек їде до Москви.

Льондонський „Івнінґ Стандард“ повідомляє, що міністер закордонних справ Польщі Бек після повороту зі Женеви поїде до Москви. Офіціяльно має це бути ревізита на візиту Чичеріна в Варшаві 1925 р.

—o—

ЗАЧНІТЬ ВІД СЕБЕ!

ПРИЛЮДНИЙ ЗАПИТ ДО КОНЦЕРНУ І. ТИКТОРА.

Під цим наголовком появилася на днях в друкарні Ю. Яськова у Львові летючка, яку роздають під церквами безробітні друкарі-українці. Ось що вони пишуть:

В числі 190. „Нового Часу“, націоналістичного органу, на сторінці 3. видруковано таке:

„Третім важним засобом нашого [illegible] і поширення й освідомлення клича „Свій до свого“. Ганьбою нашою є, що наші селяни й міщани не шанують своїх неділь і своїх свят і саме тоді йдуть до [illegible] отворених жидівських крамниць і купують — [illegible]. Але не меншою ганьбою є, коли наші покупці [illegible] не йдуть до своїх крамниць, не йдуть до кооператив, не йдуть до власних купців купувати, але пхаються до жидів, немов там давали їм даром.

А ще більша ганьба є для наших кооператив і крамів, що побирають товари не у своїх продуцентів, а у чужих і стають експозитурами жидівської спекуляції! Не кличемо тут — геть з жидами та їхнім крамом! [illegible] нас не обходить. Але з цілою рішучістю кличемо: Свій до свого! Підтримуймо тільки такі крамниці й підприємства, що творять нашу культуру, дають [illegible] праці дітям нашого народу та є поодинокою або збірною еманацією української національної душі. Хто купує в чужих — цей є ворогом власного народу, бо помагає ворогам держати нас в економічній і політичній неволі“.

А тепер одно запитання: Скільки у Вас Ць панове націоналісти, працює друкарів-українців при ваших „Нових Часах, Коровячих Газетах, Дзвіночках“ і т. д., бо, як нам відомо, дотепер майже не працювали українці, помимо того, що у Львові є десятки безробітних друкарів-українців. Вони формально гинуть з голоду, а Ваші славетні видавництва затруднюють: 9 жидів, 5 поляків і 1—2 нібито українців. Простий рахунок доказує, що замісць них моглоб удержатися 40—50 українських душ. Може з ласки своєї дасьте відповідь і тоді ми, безробітні друкарські робітники, тимсамим менше свідомі націоналісти від Вас, зрозуміємо клич „Свій до свого“, перестанемо купувати чужу пресу і ходити до чужих крамниць.

Безробітні друкарі-українці.

Розправа за вбивство Голувка.

Семий день розправи.

(Від нашого кореспондента.)

Поза першу годину попол. зізнає в тому дні цілий ряд поліційних агентів та функціонарів слідчої поліції ріжних ступнів. Усі вони стараються підтримати тезу акту обвинувачення, що Барановський був контррозвідчиком ОУН, однак тут і там навіть в їх зізнаннях ясно, що Баран. віддав поліції чималі услуги. Найцікавішим моментом з їх зізнань було виявлення провокації, яку Барановський затіяв на терені Дрогобиччини з підставленням фальшивого „делегата ОУН з Берліна“. Сам Барановський дальше доказує, що служив поліції „не за страх а за совість“ і скидає вину виключно на поліцію за невикористання як слід усіх його інформацій. Осередком розправи є дальше особа Барановського.

Найцікавішим свідком у тому дні була Маруся Федусевичівна, про яку Барановський зізнавав поліції цілі історії.

ВАРТІСНІ ЧИ БЕЗВАРТНІ ІНФОРМАЦІЇ?

Свідок Рудольф Радонь, пшодовнік слідчої поліції у Львові, колишній підвладний Чеховського, брав участь у вступному слідстві після вбивства Голувка. Барановського знав; про те, що він був конфідентом поліції, догадувався вже давно. Мав навіть певність щодо того, бо інформації, які діставала поліція, могли походити лише від Барановського. Барановський був поганим конфідентом. Доказати це хоче свідок пригадкою справи замаху на Східні Торги. Барановський казав слідкувати за Шевчуком і відтягнув в його сторону агентів, що слідкували за Бідою. Шевчука мали на оці в день і ночі, тимчасом замах був виконаний іншими руками. Колиб не Барановський — гадає свідок — булиб схопили Біду на гарячім учинку. Чеховський не довіряв Барановському і сам підписав наказ арештувати Барановського. Чи з Бідою Барановський контактувався — не знає. Не вірить, щоб Барановський казав Чеховському про револьвер, з якого у Трускавці згинув Голувко, бо Чеховський „любив гроші“ і не був би зрікся нагоди заробити нагороду 10.000 зол.

Предс.: Чи ви знаєте поголоску, що Чеховський був на услугах ОУН? Що можете сказати про це?

Свідок не може про це нічого певного сказати.

Радонь називає в одному місці Барановського „Ромцьо“. Це викликує сміх на салі: воно вказує, що Радонь і Барановський були справді дуже добре знайомі...

Обор. д-р Рогуцький цікавиться особою Гнатова, але Радонь заявляє, що про це міг би більше оповісти Барановський.

Барановський дійсно виясняє, що про Гнатова повідомив негайно Чеховського і Івахова, знав про нього також Білевич. Він вказував виразно на особу Михайла Гнатова, а щодо імени (Петро) — то лише в першім моменті помилився. Чому Гнатова не арештували, так, що Гнатів міг втекти — Барановський не знає.

Обор. д-р Крайценавер стверджує, що нпр. сам акт обвинувачення признає, що Барановський видав Коссака і дістав за це нагороду. Це не було, як каже Радонь „вода“, це була поважна прислуга.

Обор. д-р Ст. Шухевич питає Радоня, хто всипав Дацишина і Максимюка (справа нападу під Бібркою).

Радонь впевняє, що Дацишин сам всипався (через недискрецію перед служницею), а потім він, Дацишин, засипав Максимюка. Хто вказав криївку Дацишина — Радонь „не знає“.

Свідок Тадеуш Дембіцький, ст. постер. слідчої вязниці, знає Барановського від 1928 року. Назвиско Барановського постійно виступало на поліції у звязку з ріжними українськими справами. Вже від 1929 р. вистерігався кланятись Барановському на вулиці, щоби не зробити Барановському медвежої прислуги в його „роботі“. Почав підозрівати Барановського, що він працює на дві сторони, від часу, коли Барановський вказав поліції на Сеника, а тимчасом Сеник довідався, що його інвігілюють, ще передтим, заки інвігіляція розпочалася. Говорив про це з ком. Білевичем, що „тут щось не в порядку“ і через те зрікся інвігіляції Сеника. Барановського вважав завжди, як поважного члена ОУН, бачив його нераз у товаристві ріжних членів УВО.

Барановський виясняє, що він упереджував Чеховського, що Сеник виїхав до Городка і він „не винен“, що його не зловили. Його інформації були правдиві.

Обор. д-р Крайценавер стверджує, що хоча подробиці плянованого замаху на Східні Торги, подані поліції Барановським, потім не показалися зовсім точними, а проте про **сам плянований замах Барановський доніс поліції і це була правда.**

Свідок Владислав Хімяк, пшодовнік слідчої поліції, догадувався давно, що Барановський є на службі поліції. Почав недовіряти Барановському від часу, коли зі зізнань Максимюка довідався, що Барановський говорив з Максимюком про гроші, здобуті в нападі на амбулянс під Бібркою, — а Барановський про ту свою розмову з Максимюком Чеховському не доніс.

Обор. д-р Крайценавер стверджує, що Барановський говорив надкомісареві Білевичеві в присутности свідка про револьвер, який продав у крамниці Купчинського у Львові та розказував історію того револьверу.

Свідок Ян Гірни, ст. пост. слідчої поліції. З запитів обор. д-ра Шухевича виясняється, що Гірни був колись хорунжим УГА (предсідник інтервенює тут і перебиває оборонцеві).

Обор. д-р Шухевич цікавиться, чому свідок каже про Бунія, що той казав Голувка „спионтнонць“, — адже Буній говорив усе по українськи. Як те слово зветься по українськи?

Свідок: Буній зізнавав на поліції по польськи і те слово сказав теж по польськи.

Свідок Юзеф Федунішин, підкомісар слідчої поліції, репродукує інформації, які Барановський подавав поліції про вбивство Голувка (згідно з актом обвинувачення).

Д-р Шурлей питає, чи свідок Федунішин, знаючи ОУН, гадає, що ОУН могло виконати замах не рахуючися з українськими інтересами на терені Ліґи Націй.

Свідок: Це могло бути з огляду на анархізацію долів, яка часто буває в революційних організаціях.

Обор. д-р Рогуцький питає свідка, на якій підставі, на підставі яких фактів, свідок зізнав у слідстві, що особа Голувка була зненавиджена в українських націоналістичних колах.

Свідок фактів ніяких не подає, а покликується лише на нагінку української націоналістичної преси проти українських політиків, які „засіли за одним столом з **катами** українського народу.“ Про це була окрема летючка ОУН.

Обор. д-р Рогуцький стверджує, що Голувко раз єдиний зійшовся з українськими провідниками і не міг бути знаний українським націоналістам зі своєї політ. діяльности так дуже, щоби вони його ненавиділи.

Обор. д-р Шухевич стверджує на підставі запиту до свідка, що провід ОУН ніде не виступав проти особи Голувка.

ЩЕ ОДИН ПЛЯН БАРАНОВСЬКОГО.

Св. Роман Хшановський, політ. агент, працював колись разом з Білевичем, знав Барановського як члена краєвої команди (Екзекутиви) ОУН у Львові та інформатора Чеховського. Коли Барановського арештували після вбивства Чеховського, то Бар. запропонував свідкові цілий плян, як довідатися правди про вбивство Голувка. Свідок буцімто подібний до сотника Ярого, нині буцімто чільної фігури у проводі ОУН. Барановський запропонував йому, щоби вони разом поїхали на терен Дрогобиччини, там Бар. представить його, Хшановського, націоналістам як Ярого, і вони переведуть „суд“ у справі вбивства Голувка. В той спосіб „вбивники самі видадуть себе“. (Серед трибуналу, оборонців і авдиторії великий рух!)

Свідок Юзеф Будни, пшодовнік слідчої поліції. Оповідає про арештування Коссака, потім про втечу Гнатова. Поліція отримала останній раз звістку, що Гнатів перебуває у Парижі, де поті подівся, того не знав. *Зі свідком працював у ролі конфідента Мотика,* який сам зголосився до надком. Білевича, що вкаже двох людців, які стоять у звязку з убивством Голувка. Тими особами були брати Біласи. Свідок підозрівав Мотику, що він одночасно перестеріг Біласів. Зрештою Мотика засипав також Бунія і цілу трускавецьку „пятку“. Мотика казав теж свідкові, що Голувка вбили тому, що він був „ініціятором пацифікації“. Ців останній подробиці Мотика заперечує, — фактові співпраці з Будним не перечить.

Свідок Іван Полотнюк, учитель з Дрогобича, пізнав Барановського весною 1931. р. випадково при обіді в ресторані. Після виїзду Бар. з Дрогобича займався деякими справами дружини Барановського в Муз. Інституті в Дрогобичі. Оповідає детально претенсії і конфлікти Барановських з Муз. Інститутом. Подробиці про поміч Каси Хорих для Барановської в часі її породу — не цікавлять предсідника (ані публики), але свідок постійно до них вертає, чим викликує загальний сміх (тим більше, що зізнає кілька речень по українськи, потім по польськи, знову по українськи і так в колісце. Робить прикре враження). Стрівув Барановського, коли той їхав до Криська і розмовляв з ним про те, чи він, Баран., не боїться арештування. Баран. заявив тоді, що підчас убивства Голувка був на селі біля хворої дружини.

МАРУСЯ ФЕДУСЕВИЧ.

Поява найближчого свідка є найбільшою сензацією того дня, з огляду на часто повторюване її призвище підчас цього процесу. Ревеляція, яку зробив у вівторок староста Ґалляс, що Барановський плянував убивство Марусі Федусевичівної, як поважного члена ОУН, що міг його, Барановського, деконспірувати, — збільшила ще зацікавлення особою свідка.

Свідок Марія Федусевичівна, літ 24, студ. філ., знала Барановського, як нареченого своєї товаришки Герасимовичівної, пізнішої жінки Барановського. Зізнає на обставину, як Барановський передав їй револьвер. З Барановськими мешкали в одній околиці, вертали інколи випадково разом до дому. Так само випадково стрінулася з ним у трамваю і вертали до дому. В трамваю було тісно, свідок мав течку. Барановський мав теж течку, потримав течку свідка, а після того, як вона висіла, течку віддав. Дома, відчинивши течку, побачила зі здивуванням загорнений у папір револьвер. Негайно пішла до батька й показала йому револьвер. На другий день дістала лист від Барановського, в якому Барановський писав, що через помилку вложив револьвер до її течки, а не до своєї, просив не бентежитися, бо револьвер „леґальний“ і що він, Барановський, пришле одного чоловіка револьвер забрати. Батько свідка рішив нікому револьвера не віддавати, лише самому Барановському. Дійсно зголосився хтось за револьвером, але тоді не було дома батька свідка, тому вона револьверу не видала. Потім револьвер відібрала жінка Барановського.

Барановський заявляє, що стрінув свідка на вул. Вишневецьких, револьвера ніякого Федусевичівній не вкладав, то Фед. сама йому казала, що дістала револьвер від ОУН марки „Фром“, але його має батько, і тому просила Барановського, щоби пішов до батька і зажадав видачі того револьверу як свого. (Той револьвер Бар. віддав Березинському замісць того, який від нього випозичив був та який послужив убивникам Голувка). Свідок рішуче перечить.

Суддя Кучера цікавиться, чи свідок на підставі свого знайомства з Барановським може припускати, що Барановський хотів і міг убити її.

Свідок: „Вістка про це дуже мене заскочила“.

Барановський заявляє, що ніякої такої пропозиції звести зі світа Марусю Федусевичівну поліції не зголошував.

Прокуратор цікавиться, про що свідок розмовляв з Барановським при своїх досить частих зустрічах з ним.

Свідок: „Про річи байдужі“.

Прокуратор не знає, який інтерес мав Баран. так сильно обтяжувати свідка, хоча свідок жив з Барановським на добрій стопі, без ніяких особливих суперечок.

Свідок до нині не вміє собі теж тої загадки виснити.

Обор. д-р Рогуцький виясняє дорогою питань, що Барановський випитував свідка, яка адреса Коссака. Свідок не знала тої адреси, ані не знала теж самого Коссака. Барановський просив свідка, щоби вона довідувалася серед знайомих студентів, де мешкає Коссак, бо має до нього грошевий інтерес.

Свідок Юліян Федусевич, суддя Апеляційного Суду у Львові, зізнає на ту саму обставину (револьверу). Зізнання покриваються зі зізнаннями Марусі Ф. Свідок дозволив видати револьвер лише на підставі виказки про дозвіл носити зброю.

Прокуратор дивується, чому свідок все таки не довіряв листові до доньки, або чому не віддав револьверу на поліцію.

Свідок міг сумніви мати, але на поліцію не міг доносити і робити евент. прикрощі чоловікові приятельки своєї доньки. Зрештою був тою справою сильно схвильований.

На тому розправу перервано до слідуючого дня

НОВИНКИ

— ПРИЙМАЮ ЯК ДАВНІШЕ в моїм дентистичнім заведенні Сикстуська 17. від 9—1 і від 3—6. НАСС. 433 1—4

— Пригадуємо, що першорядні сили у фризієрському заведенні Кутковського, Бляхарська 11 обслуговують П. Т. клієнтелю солідно й по знижених цінах. 428 2—5

— Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.

— Видавництво Укр. Заг. Енцикльопедії розіслало в серпні ц. р. всім своїм передплатникам виказ стану передплати на У. З. Е. і просило вирівняти залеглість або належитість за цілість У. З. Е. заявою на залученій карточці. Оцією дорогою просимо ще раз надіслати В-ву заяву до кінця місяця **вересня ц. р.** Також просимо не урґувати посилки зшитків ч. 24—28 „Українка", бо ті зшитки ще не надруковані. Про їх появу В-во повідомить своєчасно в пресі. **Просимо вирівнювати залеглість** і тимсамим дати змогу чимскорше закінчити твір. — **Адміністрація В-ва У. З. Е. в Коломиї.** 409 3-3

— **Конфіската „Діла".** Вчорашнє (255) число „Діла" підпало конфіскаті за процес ОУН у Тернополі. Це вже 31-ша конфіската нашого органу в цьому році.

— **Українїка.** З приводу 250-ліття відсічи Відня появилися у віденській пресі більші чи менші замітки, статті та окремі фейлетони про участь українців у визволенні Відня від турецької облоги. З них відмітимо: статтю д-ра К. Близнюка в органі християнсько-суспільної партії „Райхспост", про яку уже була у нас згадка; в томуж органі читали ми також короткі замітки про свята-імпрези віденської української кольонії. Гарну статтю пера о. Райзенберґера, в якій відмічено м. ін. українське походження Ю. Ф. Кульчицького, приніс тижневик „Вінер Кірхенблят", що розходиться у 200.000 примірників. Щоденник „Фрайгайт" помістив у чч. 209—211 з 11.—13. вересня ц. р. у фейлетонах уривок в повісти І. Филипчака: „Кульчицький — герой Відня" п. н. „Через турецький табор". Переклав цей уривок вільно Ю. Ґурґула. В томуж органі (ч. 210) поміщена на згадану повість І. Филипчака коротка рецензія д-ра О. Грицая. „Естеррайхс Ілюстрірте Цайтунґ" друкує тепер (у чч. 11, 12 і 13) розвідку д-ра К. Близнюка п. н. „Турки перед Віднем у 1683 р." Друк розвідки ще не закінчений. — З державно-німецьких пресових органів відмітимо тут „Берлінер Берзенцайтунґ", що в числі з 15. VIII. принесла цікаву статтю д-ра К. В. про українську допомогу Відневі. З мадярських газет відмітимо „Немзеті Уйшаґ" з 3. IX., де згадано про участь козаків у відсічі Відня в армії Собеського та описано подвиг Кульчицького.

— **Замах на поліційного аґента.** Поліційний аґент Михайло Тендай стрінув вечором на вул. Францішканській у Львові якогось мужчину і зажадав від нього леґітимації. Задержаний виняв з кишені якийсь папір, але рівночасно добув швидко револьвер і стрілив аґентові в голову, ранячи його в лице. Ранений впав на землю, а незнайомий утік. Над раном поліція арештувала якогось мужчину, при якому найшла зброю, але назвище його держать покищо в тайні. ПАТ повідомляє, що арештований це відомий боєвик ОУН, якого поліція придержала була вже кілька разів. Арештований признався до вчинку та пояснив, що ділав згідно з вказівками ОУН, які велять при леґітимуванні боєвика відповідати револьверовими стрілами. Підчас ревізії, яку переведли в хаті арештованого, найшли три пістолі та дві ручні гранати. Ведуть дальше слідство.

— **Арештування в Чорткові.** 23. вересня ц. р. слідчий виділ в Чорткові арештував: Володимира Дідича і Константина Добрянського, обох абсольвентів гімназії, та Володимира Балацького, Мирона Бачинського, Степана Овищука і Якова Гніздовського, учеників приватної української гімназії в Чорткові, за приналежність до ОУН і кольпортажу нелеґальної літератури та після переведених доходжень відставив їх до слідчої вязниці в Чорткові. Оборону арештованих обняли адвокати: д-р Володимир Електорович і д-р Михайло Росляк.

— **Нові арештування в Сокальщині.** В ночі з з 25/26. ц. м. невідомі справники облили якимсь чорнилом пямятку короля Собеського, вмуровану в будинку мужеського семинаря в Сокалі. Після того арештовано в тутешній бурсі св. Миколая 7 учеників семинарії і гімназії, хоча з бурси ніхто не виходив. В бурсі перевела поліція 26. рано ревізію і нічого не найшла. Також у кількох селах повіту, а саме: в Копитові, Ґорбкові, Бобятині, Лучицях, Волиці Комаревій, Сільці, Боянчах відбулися ревізії й арештування. Якісь темні типи розпускають неправдиві поголоски про побиття, а навіть убивство секретаря громади Поздимир Царика, відомого з наглого суду в Сокалі. Ціль того всього?... По селах розкинув хтось летючки, невідомо ким і де друковані.

— **Нова розправа ОУН.** Перед судом присяглих у Львові відбудеться 5. жовтня ц. р. розправа проти Данилова і тов. за розкидання летючок ОУН.

— **Справа ред. Лужницького.** Співробітник „Нового Часу" Лужницький, якого Барановський назвав поліційним конфідентом, заявляє, в „Н. Ч.", що в найближчих днях постарається вияснити справу. Рівночасно просить редакцію, щоби його звільнили з урядування до вияснення справи.

— **Висаджування старої муніції** на Замарстинові відбудеться 29. вересня від год. 7—10 рано. Загрожену територію обсадять військові стежі. До їх заряджень мають пристосовуватися прохожі.

— **Мали щастя.** Головну виграну державної льотерії у висоті міліона зол., що впала на льос ч. 129.512, куплено в конторі „Надзеї" у Львові. Купило його чвертками пять осіб зі Львова, а саме: один купець з мануфактурної бранжі, один торговельний помічник, один комівояжер аптичної фірми та один б. студент, що не маючи з чого жити, перервав студії й писав в якійсь канцелярії. Кожний з них виграв по 200 тисяч зол. Власниками четвертої чвертки були два брати, якісь бідні люди без постійного заняття.

— **Заремба програв віллю.** У львівському цивільному суді відбулася розправа родини Заремби Кудельків за віллю в Бруховичах. Вони доказували, що вілля є власністю Зарембової (з дому Куделька), бо вона продала віллю чоловікові, як уже нездужала на замрячення ума. Суд уневажнив контракт купна та продажі й признав віллю Зарембовій і її синові Стахові. Тому що син Заремби малолітній, управу віллі передали Кудελькам.

— **Жертва легкодушности.** Войтіх Юрчин із Коросна купив у львівських обманців „золоті" дукати за 50 зол. Дукати були безвартісні, бо то були позолочувані австрійські 2-сотиківки. Одного обманця Розенберґа поліція арештувала.

— **Залізнича катастрофа.** На залізничому шляху Львів-Яворів поїзд наїхав на віз М. Халенка з Вишенки. При цьому випали з воза дві жінки Ферко та Дубина та потовклися тяжко. — Між стацією Данціґ Гол. і Бжешче вискочив зі шин торунський вантажний поїзд. Паровіз і кілька ваґонів ушкоджених. Паляч і керманич ранені. — Біля Прущі (данціґська зал. лінія) особовий поїзд переїхав двох залізничих робітників, що направляли залізничий шлях.

— **Пожежа.** 22. ц. м. повстала пожежа на приходстві в Сасові пов. Золочів. Згоріла стодола враз з усім збіжем (250 кіп) і господарськими машинами. Вогонь вибухнув над ранком з рога і всі познаки вказують, що це підпал. Загальна опінія каже, що це реванж за спалені стирти посесора лат. пароха П. Ратушного в Золочеві. Шкоду обчисляють на 8000 зол.

— **Автомобілевий рейд і примус брати в ньому участь.** 15. ц. м. відбувся давно заповіджений автомобілевий рейд на лінії Заліщики-Бучач. До рейду стануло всього шість авт і один мотоцикль. Селяни з тих сіл, через які йшла траса, мусіли стерегти на дорозі ріжні переходи та переїзди безплатно, підчас дощу та студені повних 12 годин. Дорога розмокла та авта їхали так поволі, що така маса людей, стягнених для охорони дороги, взагалі не була потрібна. Відповідні органи повинні би вияснити, чи істнує для мешканців сіл обовязок виконувати службу безплатних сторожів при спортових імпрезах.

— **Забава в „наглий суд".** Під враженням повішення бандита Жовтанецького в Куликові 10—12 літні діти куликівських купців Тірка, Клярфельда, Бека та Ґрінера уладили собі наглий суд. Засудили малого Тірка на шибеницю та повісили його на драбині. Щебель зломився, Тірк упав на землю і так урятувався.

— **Опришок Чайковський,** який довший час непокоїв Коломийщину, перекинувся у городенський повіт. Оноді нічю напав у Городенці на хату купця Ґрінберґа та під загрозою револьвера зажадав від нього грошей. Ґрінберґ дав Чайковському 60 долярів і 30 зол. Чайковський на прощання глумливо поцілував Ґрінберґову в руку та сказав: „Я Чайковський. Колиж хочете переконатися, то порівняйте мою фотографію в газетах" і при цьому освітив собі лице ліхтаркою. Перестеріґ іще, щоби Ґрінберґи не повідомляли поліцію, що він був у них і пропав безслідно.

— **Втеча вязнів.** Під литовськими Оранами, як повідомляють з Вильна, пачкарі підпалили вязничний будинок. Зміж 60 арештантів 32 удалося втекти. На польській границі задержано 11 втікачів, 8 перейшло на терен Польщі. Трьох арештантів переплило ріку Мереччанку. Інші поховалися в лісах.

— **Обікрали ката.** Варшавський кат Браун, повісивши в Перемишлі душогуба Зиха, забавлявся в однім з тамошніх шиночків. Коли прийшлося платити, Браун ствердив, що хтось украв йому портфель з грішми. З клопоту вирятував ката аж начальник перемиської вязниці, що позичив йому гроші на заплачення рахунку та на дорогу.

— **Згорів летун.** У Любліні на летунському майдані фабрики літаків Пляже-Ляськевич скоїлася катастрофа літака. Літак згорів разом із пільотом Опринським.

— **Секвестратора завіз до СРСР.** Секвестратор Іван Міговський в селі Міхалівка (Виленщина) наложив кілька секвестрів за податки, а потім найманою фірою казав себе везти до прикордонного села Жарки. Як вечором приїхали в якесь село, візник казав секвестраторові висісти, а сам хотів утікати. Та тутже прискочили до воза два більшовицькі вояки й арештували секвестратора та візника з возом. Забрали їх до села Маринівка та придержали їх як арештованих кілька днів. Щойно, як виснилося, що секвестратора вивезено з пімсти за екзекуцію, відставили його й візника до польського кордону.

— **Всюди однаково.** Як повідомляє черновецький „Час", з новим шкільним роком румунська шкільна влада перенесла багато українських учителів з їх дотеперішніх посад, незважаючи на те, що цим руйнують людей і їхні родини. Так перенесено з Ленківців учительку Анну Василовську, що має 27 літ служби, замешкалу в Чернівцях, де має доньку в школі. Вона воєнна вдовиця. Також перенесено з Ленківців учительку Анну Кракалію до Гатної (Дарманешти). Кракалія учителювала в Ленківцях 14 років, має обовязки супроти своїх дітей та має 29 літ служби. Дальше перенесена з Ленківців до Маморниці учителька Стефанія Губка Безбородько, що має 29 літ служби, четверо дітей в школі, чоловіка настановленого в Чернівцях і сама замешкала в Чернівцях, голова товариства „Жіноча Громада", діяльна членкиня соціяльної опіки міста Чернівців. На все те не зважали інспектори й на закон забули, який каже, жінка має бути на посаді, де її чоловік. Згадати б, що на місце п. Безбородько іменована учителька Нягу, румунка, котра має всього 3 роки служби.

— **Усувається гора.** У Ліоні наслідком зливних дощів почало усуватися узбіччя гори. Та сама гора в травні 1932 р. спричинила смерть 40 людей та знищила кілька камениць.

— **Великий землетрус** навістив 26. ц. м. Абруцци, причому центр його находився між Фарою і Сан Мартіно та Поленою. На 20 місцевостей, навіщених катастрофою, найбільше потерпіла громада Лямa дель Пелінї, де було найбільше вбитих. Легкий землетрус відчули теж в Аквілеї та в околицях Риму.

— **Катастрофальні бурі** лютилися в останніх днях над цілою Францією і наробили великої шкоди. Біля Монпеліє грім ударив у шопу, в якій находилися вибухові матеріяли, призначені для каміниломy. Трьох робітників, що схоронилися були в шопі перед бурею, вибух розніс на кусочки. Біля Бульону шаліла два дні буря з градом. Ріка Брак залляла значні простори. Буря перейшла теж над Вівієрою та Ґенуєю.

— **Ліквідація Польського Банку Промислового.** На засіданні б. влади Польського Банку Промислового у Львові рішено оголосити цілковитий упадок банку, тому що він невспів виязатися зі своїх зобовязань на основі судової умови.

— **Осінню виставу** отвирають у неділю 1. жовтня в год. 11. передпол. у Т-ві приятелів гарного мистецтва (Т-ва Штук Пенкних) у Львові в будинку Промислового Музею при вул. Дзедушицьких ч. 1. На виставу складаються образи та різьби 12 мистців краківської групи. Крім того твори Калінського, різьби Кветнєвської, праці Кляра, Рімера й ін. Виставу доповнюють килими зі шкіл народнього промислу в Ладничині та Дрогоївці. Вистава відчинена від год. 10—15.

— **Відчит.** Заходом Міського Промислово-Артистичного Музею у Львові (вул. Гетьманська 20) відбудеться в пятницю, 29. ц. м. відчит Ферд. Горнунґа на тему: „Форми домашньої обстановки у греків і римлян у середніх віках". Початок відчиту, ілюстрованого світлинами, в год. 6.30.

З судової салі.

ВЕЛИКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ТЕРНОПОЛІ.

В четвер 28. вересня п. р. розпочався перед трибуналом суддів присяглих у Тернополі процес проти *Григорія Прийми* і тов., обвинувачених за приналежність до Окружного Комітету Комуністичної Партії Західної України с Тернополі і за комуністичну пропаганду, що екваліфіковано як злочин державної зради зі статті 97 карного кодексу. Всіх обвинувачених є 15, а саме: 1) Григорій Прийма, літ 25, родом з Щітов, пов. Золочів, замешк. в Тернополі, стану вільного, безконфесійний, столяр, 2) Станислав або Евстахій Весоловський, літ 29, родом і замешкалий в Тернополі, стану вільного, безконф., швець, 3) Осип Замковий, літ 29, родом і замешкалий в Чистилові, пов. Тернопіль, стану вільного, безконфес., мулар, 4) Мозес Біллер, літ 31, родом і зам. в Тернополі, стану вільн., мойсеевої віри, бухгальтер, 5) Гінда Екгаус, літ 25, родом зі Залозець, пов. Зборів, зам. в Тернополі, стану вільн., мойсеевої віри кравчиха, 6) Лазар Кляйн, літ 23, родом і зам. в Тернополі, стану вільного, мойс. віри, столяр, 7) Салька Екгаус, родом зі Залозець, пов. Зборів, зам. в Тернополі, стану вільного, мойс. віри, кравчиха, 8) Петро Олійовський, літ 22, родом з Добривід, пов. Збараж, зам. в Тернополі, стану вільного, греко-кат., шлюсар, 9) Естера Сас, літ 25, родом і зам. в Тернополі, стану вільного, мойс. віри, кравчиха, 10) Якуб Шнайдер літ 24, родом і зам. в Тернополі, стану вільного, мойс. віри, кравець, 11) Фрідель Шпасірман, літ 27, родом з Волочиськ за Радянщині, зам. в Тернополі, стану вільного, мойс. віри, торговельний помічник, 12) Ізраель Ашкеназі, літ 28, родом і зам. в Тернополі, стану вільного, мойсеевої віри, столяр, 13) Антін Олійовський, літ 29, родом з Добривід, пов. Збараж, зам. в Хомах Янковецьких, пов. Тернопіль, жонатий, батько одної дитини, греко-кат., рільник, 14) Гринько Куріца, літ 27, родом і зам. в Настасові, пов. Тернопіль, стану вільного, греко-кат., рільник і 15) Мозес Вартенберг фальше Голінер, літ 26, родом з Тернополя, зам. у Львові, стану вільного, мойс. віри кравецький челядник.

Повищий процес відноситься до подій зперед кількох літ і є останнім з довгої серії комуністичних процесів, у яких зліквідовано Центральний Комітет КПЗУ в більших осередках на українській етнографічній території. Слідство тревало кілька літ, а вів його відомий з берестейського процесу слідчий суддя окремих доручень Демант із Варшави. Деякі обвинувачені сидять близько два роки у слідчій вязниці, інші коротше; тепер всі відповідають з вільної стопи.

Зміст обширного акту обвинувачення незвичайно цікавий, бо кидає світло на діяльність комуністичних і комунізуючих установ та пресових органів і їх редакторів та діячів у Львові і в краю, та відкриває джерела, з котрих вони користають. Головним прокураторським свідком буде Іван Козак з Калуша, колишній інструктор і керманич КПЗУ.

Розправі буде проводити віцепрез. д-р Вендриховський, вотують окр. судді д-р Сікапович і д-р Янеллі, обвинувачує підпрокуратор Веліцковський, боронять адвокати пос. д-р Баран, пос. д-р Ладика, д-р Калин, д-р Пострігач, д-р Якимчук та інші, в тому двох поляків, бо жидівські адвокати відмовилися оборони з огляду на судний день.

З кіна.

КІНО АТЛЯНТІК: „ТУРБІНА 50.000“.

Перша совітська фільма, що прийшла до нас цього сезону імовірно вже наслідком нового економічного польсько-совітського порозуміння; Радянський Союз дає у виміну за всякі харчі свої фільми. „Турбіна на 50.000 парових коней“ це зразок пересічної совітської фільмової продукції, що з мистецького боку стоїть досить високо, але не може вийти поза офіціяльну агітку. Пізнаємо з неї неодну сторінку нових обставин. Тема — нехіть контрреволюційних елементів до праці в новому будівництві, саботаж і запал комсомольців. Іде про будову нової турбіни на фабриці власними силами; маємо щось якби відгук процесу проти англійських спеців, що саботували працю на совітських фабриках. Найбільше заслужений робітник-старець дістає в нагороду за свою працю кота, щоби міг винищити щурі у своїй хаті. З якою втіхою говорить молода закохана пара про те, що може дістати окрему кімнату! Автори такої фільми хотять захопити глядачів „новим“ революційним життям; нас це життя вражає своєю матеріяльною нуждою і страшним примітивізмом великих дітей, яким нараз удається пустити в рух машину. Дуже добра гра артистів на тлі безнадійно буденної сірини.

Кіна „Коперник“ і „Марусенька“: „Пригода в Зооль-огічнім Городі“.

Бачили ми вже кілька фільм на таку тему, як ріжні сміливі дослідники шукають між дикими звірятами нових ліків на страшні недуги і як великі чудаки збирають довкола себе хижаків. Додаймо до цього один мотив — любов і то у формі божевільної заздрости і маємо щось посереднього між відомою фільмою „Острів доктора Моро“ і „Демоном заздрощів“. А проте ця фільма перевищує попередні своєю жорстокістю і сильними засобами як грати на нервах глядача

ВІДГУКИ ДНЯ.

Свій до чужого.

— Віду за вашим прикладом і даю собі робити плащ до чужого.

— А з грішми як?

— За готівку.

— То це не є за моїм прикладом. Я тому дав робити до чужого, бо не хочу використовувати своїх. Адже таких рат, які я плачу, не маю відваги пропонувати свому, а свій не може погодитися, бо швидко звинув би інтерес.

Така розмова велася між мною і одним моїм знайомим, який любить гарно вбиратися.

Боже мій, хто не любить гарно вбратися! Хіба той, хто впевняє, що „не одяг прикращує чоловіка, а чоловік одяг“ і... тому ходить з подертими ліктями, у фашистівськім ковнірці і в старій панчосі замісць краватки. Але загально — всі люблять. Мій знайомий то навіть так, що потрафить справити собі під зиму порохівник, а на весну футро.

Тепер, коли всі знаки на небі вказують на недалекі морози „захорував“ на літню нагортку.

— Мушу собі — казав до мене — зробити щось такого, щоби всі плящком сіли. .

І зробив.

Одної днини прийшов до редакції, зажурений, скривлений, прибитий. Я аж руками сплеснув.

— Бійтеся Бога, а ви чого такі нещасні?

Знайомий мовчки показав на себе.

На ньому була нова нагортка, справлена в надії, що „всі плящком сядуть“. Перед морщився, плечі здувалися, рукави як торби, ковнір відставав на пів милі, а горішній ґудзик так тягнув, що аж чути було.

І це той ваш майстер над майстрами. Як-же він називається?

— Кароль Інський.

— Видно якийсь шляхтич...

— Ні, жид, а може був жидом. Інський, та ще Кароль. Може вихрест.

— І ви на те „Інський“ зловилися

— Зовсім ні. Бачу виставa гарна, ціни не високі, а він сам, як почав мене запевнювати, переконувати... Що то щось буде „екстра“..

— І є „екстра“. Кажу вам щиро, що такого плаща я вже давно не бачив.

Почали ми радити над тим, чи можна те все поправити і вирадили, що треба б кравецького ґенія.

— Але матерія, то вже що не кажіть — першоклясна.

— Виглядає нічого.

— Що значить „нічого“? Гляньте на її полиск! А яка туга, яка густа. Найліпша сорта...

Не розуміюся аж так на матеріях, щоби міг тоді сказати авторитетне слово. Тому стих, покивав головою і ждав на дощ.

В нашій любій Галичині не треба на це довго чекати.

Коли тільки небо засльозилось, мій знайомий убрав свій новий плащ і пішов на дощ.

А другої днини знов прийшов до мене. Тим разом аж почорнів.

Його капітальна, „найліпшої сорти“ матерія збіглася, покуцьорбилася, аж страшно було глянути. Перед поліз у гору, рукави жадали на ґвалт продовження, а ковнір утік на кільометер від шиї. З полиску не лишився і слід, — відома річ, що крохмаль розпливається.

— І матерія до нічого! — сказав знайомий гробовим голосом.

— Може хоч віпало добре? Зажартував я, але не повинен був.

Знайомий і без того був раз на все переконаний.

Галактіон Чіпка.

Дописи.

РАВА РУСЬКА.

Загальні збори Кружка „Р. Ш.“ у Вільках Мазовецьких. В неділю 20. 8. ц. р. відбулися загальні збори Кружка „Рідної Школи“ у Вільках Мазовецьких. Присутніх було 122 громадян-членів Кружка. Звідомлення з діяльности зложив голова о. К. Тустановський. Зі звідомлення слід підчеркнути, що Старшина Кружка поробила заходи збудувати власну домівку. По звідомленні делегат Повітового Кружка Р. Ш. з Рави Руської у довшому рефераті обговорив значіння „Р. Ш.“ під сучасний мент, а зокрема звернув увагу на новий закон про т-ва та вказав, як треба вести виховну роботу у Кружку. Після того вибрано Старшину Кружка з дотеперішним головою о. К. Тустановським.

Анкети. Дня 10. ц. м. відбулися в Корнях і Вербиці анкети, присвячені культурно-освітнім та економічним справам. Реферат про кооперацію виголосив делегат П. С. К. п. С. Котович, про ощадність делегат Украінбанку „Віра“ п. І. Богачевський, на культурно-освітні теми говорив делегат Філії „Просвіти“. На анкеті у Корнях приявних 98 громадян-мущин, у Вербиці 110 громадян, у більшости жінок, тому п. Котович виголосив спеціяльний реферат про те, яку ролю відограє жіноцтво, коли розуміє що це таке кооперація. Слід підчеркнути, що на анкеті в Корнях присутні громадяни постановили оснувати у себе кооперативний шпихлір та вибрали до переведення цеї постанови в життя окремий комітет.

Академія. Стараннім проводів культурно-освітніх гуртків, зорганізованих при Філії „Просвіти“, улаштовано в неділю 10. ц. м. в Раві Руській академію, присвячену памяти здобуття Києва. На програму академії зложилися: вступне слово, яке виголосив п. Сташко Теодозій з Махнова, продукції хорові, а саме хору чит. „Просвіти“ з Хлівчан, Потелича і Рави Руської, деклямації та реферат, що його виголосив п. Федик Дмитро з Гійча. На уладження академії з тою самою програмою в Угнові равське старoство відмовило дозволу без подання причини. Слід підчеркнути, що тут. старoство від якогось часу відмовляє поголовно на імпрези в деяких місцевостях, як у Крениці, Корчеві, Карові, Потеличі, Вербиці й ін., мотивуючи свою заборону тим, що „Зажонд Т-ва не дає ґваранції утжимання спокою і поженду публічнего“ — або взагалі на внесені подання не відповідає.

ГОРОДЕЧЧИНА.

Праця Т-ва „Луг“ в Дубровиці, пов. Городок. На нашого „Луга“ були завзялися місцеві старші москвофіли, а до помочі їм приходила й українська невідповідальна преса та агітація кількох молодиків. Цікаво, що наші кацапи читали тільки кацапські газети або комуністичні. Одначе коли зложився у нас „Луг“, то стали шукати і за українською невідповідальною пресою, щоби допекти луговикам. От була добра компанія, та не на нас. Ми таки не дались! Маємо вправді невеликого „Луга“, але доброго. 18 здисциплінованих луговиків та 10 луговичок. Луговики та луговички з Дубровиці були у Львові на святі Франка, відтак на Луговому Святі, а 10. вересня робили ми свято у себе. Прибув до нас „Луг“ з Вишенки Великої, з Ясниська і з Лозини. Разом більше сотки лугового брацтва. Команду над фестином обняв у нас голова „Луга“ з Вишенки Великої тов. Корнбергер, б. старший десятник Української Гал. Армії. Коли нарід побачив, що стільки луговиків та луговичок із сусідніх сіл прибуває до нас на свято, потягнув на площу. Прийшли і наші кацапи. Хотіли підсміхатися. Та тяжко було. Вкінці один з кацапів задумав спровокувати луговиків, та вилетів із площі, ще й не оглянувшися, куди. Так наші вороги замовкли, бо побачили нашу силу і зорганізованість. Найкраще враження на святі зробили ритмічні вправи луговичок до пісні: „Накрила нічка“. По вправах відбулася дефіляда, яку відібрали голови „Лугів“, що прибули на свято та делегат „Великого Луга“ п. І. Баран. По вправах та забаві делегат „Великого Луга“ зі Львова подякував Лугам за участь у святі та заохотив їх до дальшої праці. На закінчення понеслося грімке „Ой у Лузі“. Зі свята верталися всі вдоволені, бо побачили наочно, яку корисну працю розвивають по наших селах лугові товариства.

КАЛУЩИНА.

Свято „русской“ культури в Підмихайлі. В неділю 10. 9. ц. р. відбулося в селі Підмихайлі свято „русской“ культури, влаштоване декількома тамошніми „істинно-русскими“, що ведуть ще за собою зблаламучену частину села. Свято технічно підготовив якийсь приїзший зі Львова Кокотайло, що приїхав туди на кілька тижнів наперед. На свято зїхало зі сусідньої „русской“ гвер-

дині. Галича, декількох „господа“. З місцевої інтелігенції взяв участь у святі з цілою ріднею о. Микола Перепічка, тамошній сотрудник, якого досі, як б. У. С. С., уважали за українця. А українцям від промовців там таки добре обірвалося. Цікаво, чи ота сама „русска“ культура наказала тим людям робити брутальні випади на дім загально поважаного пароха о. Підгірецького? Люди ті під покришкою оборони будьтоби покривдженого о. Перепічки намагалися звести порахунки зі згаданим о. Підгірецьким за те, що не у всьому йде під лад кільком крикунам.

Містерії з фундацією бл. п. Т. Ничпа. У звязку з відходом бурмістра Калуша і рівночасно посла Б. Б. Сокола до Львова міська рада постановила у відповідний спосіб увіковічнити його заслуги. Найшла достойний спосіб увіковічнити його заслуги. Найшла достойний спосіб. А саме постановлений і одночасно вигідний спосіб.

вила назвати іменем Сокола кільканацятиморговий город, положений в середмісті — фондацією українського міщанина бл. п. Теодора Ничая, який жертвував цей город для бідних українців міста Калуша. Після війни перемінили цей город на публичний парк, який очевидно не приносить ніякого доходу бідним міста Калуша, зігнорувавши таким чином цілковито волю фундатора. А останнім внеском, виповідженим устами члена Жидівського Клюбу (sic!), громада затирає зовсім не лише волю, але навіть імя щедрого фундатора-українця, бо з „Ничаївки" робить город „імени отця миста Соколя". Цікаво, що на це наш клюб радних? Хіба він не гльорифікує тих заслуг, які назагал досить сумнівні, коли згадати про поверх півміліоновий довг міста, про дорогу, нелдарно побудовану електрівню, яку мають закрити, про високі оплати, які побирають від наших селян в торгові дні й інші подібні блага...

З причини переїзду ем. судді Ст. Гладишовського та його дружини громадяни (яки) Калуша замісць коштів прощального вечора зібрали квоту 33.70 зол., яку відіслали на „Рідну Школу" до Львова.

ЗБОРІВЩИНА.

Спростування. У звязку з дописом із Зборівщини, поміщеним у „Ділі" з 2. вересня п. ж. „З подвигів педагога шовініста в Товстоголовах", надіслав нам п. Тадей Кшишовський, управитель школи в Товстоголовах, таке спростування: „Неправдою є, начеби я дня 21. серпня ц. р., значить, першого дня науки назвав діти української народности публично „кабане", „г-же" і т. п. образливими словами, наказуючи їм молитися по польськи, зате правдою є, що згідно з обовязуючим розпорядком у тому дні, подібно як в інші, діти відмовляли на переміну молитви польські й українські, без ніяких з моєї сторони наказів, незгідних з обовязуючим розпорядком і кривдячих українську народність. Слів „кабани" і „г-же" я ніколи не вживав. Неправдою є теж, немачеб я дітей, які не вміють молитися по польськи, підносив за ковнір і саджав на лавку, даючи їх, зате правдою є, що я ніколи з дітьми так не поводився. Неправдою є теж, неначеб я назвав „кабаном" м. і. дитину Андрія Шклявного, зате правдою є, що син А. Шклявного Іван є римо-католиком, польської народности і йому ніяких закидів щодо молитви я не робив. — Зборів, дня 12. вересня 1933. — **Тадеуш Кшишовскі.**

—o—

СПОРТ.

ГАСМОНЕЯ — УКРАЇНА.

Відплатні змагання за вхід до Окружної Ліги між цими дружинами відбудуться в неділю 1. жовтня в год. 3.15 пополудні на грищі Цитаделі. Змагання цих дружин, як звичайно, так і тепер, викликують велике заціквлення не лише серед численних симпатиків обох товариств, але й серед цілої спортової публики Львова. Слід згадати, що і Гасмонея і Україна є тепер у добрій формі. Україна зі Скреготою перемогла в неділю Огнісько 4:2, Гасмонея набила Реверу 3:1. Обі дружини виступлять у найсильніших складах.

Попередять в год. 1.30 змагання молодших дружин. Ціни білетів низькі.

ВІДБИВАНКА.

Перед тижнем розпочалися змагання за мист. У. С. С. у відбиванці. Стає 8 дружин мужеських і 4 жіночі. По зверифікуванні субрефератом розіграних змагань табеля представляється ось-так:

	гор	пунктів	в. сетів
1) УССК	3	6	6:0
2) Плай	2	4	4:1
3) Сокіл-Батько	4	4	5:4
4) Плай II.	4	2	2:6
5) Тризуб	—	—	—
6) Дніпро	—	—	—
7) Сокіл IV.	1	0	0:2
8) Плай III.	2	0	0:4

Жіночі розгривки:

	гор	пунктів	в. сетів
1) Сокіл IV.	3	4	5:3
2) Плай	1	2	2:1
3) Дніпро	2	2	2:2
4) УССК	2	0	1:4

В неділю 1. жовтня дальші розгривки. А саме: На грищі Сокола IV грають УССК і Плай III проти Сокола IV, у Винниках Плай I і II проти Дніпра у відбиванці і кошівці, а також жіноча відбиванка Плай — Дніпро.

УЖГОРОД. Д. Ф. Ц. (ПРАГА) — РУСЬ 3:1 (1:1).

Відплатні змагання за аматорське мистецтво Чехословаччини вирішили праські німці знову у свою користь, так, що Русь від дальших розгривок відпала. Одинокі ворота для Руси здобув Криж з карного у 36 мін. Другого карного, подиктованого до воріт ДФЦ у другій половині, оборонив воротар ДФЦ Тавсіг. Змаганням приглядалося 3.500 видців, що живо оплескували гру обох дружин. Суддя Кубік з Кладна.

Після цих змагань до другої рунди за амат. мистецтво Чехословаччини закваліфікувалися: Д. Ф. Ц. (Прага), А. Ф. К. (Колін), С. К. (Ческе Будейовице) і С. К. Батя (Злін).

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

А. Жаровъ.: ВІД РИБИ ДО МАЛПИ. Наука зоольогії з 41 образками ріжних звірів. В-во „Самоосвіта" Яворів, 1933, ст. 32.

Д-р Ол. Пеленський: СВІТОВА КОНЦЕРТОВА ПОДОРОЖ УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛИКАНСЬКОЇ КАПЕЛІ. Спомини учасника. Львів, 1933. Накладом автора. Стор. 168. 8°.

Проф. Д-р Іван Огієнко: РІДНЕ ПИСАННЯ. Частина І. Український правопис і основи літературної мови. Бібліотека „Рідної Мови". 1933, ст. 146.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Субота, 30. IX.: год. 7.30 веч. „III. п. кімната ч. 17" песа в трьох діях Л. Зілага.
Неділя, 1. X. год. 7.30 веч. „III. п. кімната ч. 17".

Театр Ріжнородностей.

З причини ремонту нечинний.

Кіна.

АДРІЯ: „В гураганному вогні" (Том Мікс).
АПОЛЬО: „Історія гріху" (Ст. Жеромського).
АТЛЯНТИК: Фільма Совкіно: „Турбіна 50.000 ГП".
КАСІНО: „Ніч у Каїрі" (Рамон Новаро).
КОПЕРНИК: „Пригода в Зоо".
КОЛІСЕЙ: „Прошак із Багдаду", ревія „Що пані роблять вечором".
МАРУСЕНЬКА: „Пригода в Зоо".
МІРАЖ: „Золотий молох", „Коли хочеш віддати серце" (Ліліяна Гарвей).
МУЗА: „Дивогляди".
ПАЛЯС: „Дочка полку" (Анні Ондра).
ПАН: „Симфонія 6-х міліонів", на сцені: Цибульський, Власта Бомська.
ПАСАЖ: „Чарлі ратує Европу" та „Дитина гріху".
СТИЛЕВЕ: „Коханий артистки" (Дженні Лінд), ревія „Для вас гарні львовянки".
ХИМЕРА: „Дика дівчина".
УТІХА: „Королева підземелля", ревія „До побачення".

Закордонне радіо.

Пятниця, 29. вересня 1933.

Мор. Острава (263,8) 12.35 Концерт; **Париж** (328,2) 21.15 „Тореадор" оп. Адама; **Мілано** (331,8) 20.30 Концерт Амфітеатрова; **Штутгарт** (360,6) 20.00 „Дер Вафеншмід" оп. Льорцінга; **Ляйпціг** (389,6) 20.00 „Альцеста" муз. трагедія Глюка; **Рим** (441,2) 17.15 Концерт, 20.30 „Люнатичка" оп. Белліні; **Прага** (486,6) 19.55 Ружена Маскова в своїм репертуарі, 21.30 Гендлеві сонати; **Відень** (517,2) 12.00 Концерт, 20.30 Вес. муз. програма; **Рига** (525) 18.00 Пісоньки; **Харків** (937,5) 8.30 Музика для дітей, 9.00 Квартет, 18.00 Українське тріо, 19.00 Трансм. з Української Фільгармонії; **Москва** (720 м.) 17.25 „Сорочинський ярмарок" оп. Мусоргського.

Субота, 30. вересня 1933.

Мор. Острава (263,8) 18.25 Брамсові пісні; **Братислава** (279,3) 19.30 „Збирання винограду" оп. Недбала; **Гельсінгфорс** (368,1) 17.30 Спів; **Білгород** (429,7) 20.00 „Костана" оп. Керстича; **Рим** (441,2) 21.15 Концерт; **Брюсели** (509,3) 20.00 „Весела вдова" оп. Легара; **Відень** (517,2) 19.35 Оп. музика; **Мюнхен** (532,9) 20.00 Вес. вечір; **Харків** (937,5) 9.00 Солісти, 10.00 Для дітей, 13.50 Українські лавреати, 15.00 Танки й марші, 18.00 Для села, 19.00 Концерт із „Березілю".

Львівське радіо.

Пятниця, 29. вересня 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05, 17.36, 14.55, 15.15, 15.50, 16.00, 22.40 Грамофон; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа; 17.00 Огляд видавництв; 17.15 Солісти; 18.15 Відчит; 19.20 Всячина; 19.40 На овиді; 20.00 Симф. концерт; 21.00 Куток краєзнавчого т-ва; 21.10 Концерт; 22.00 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки.

Субота, 30. вересня 1933.

7.00—7.55 Ранішня авдиція; 12.05, 12.35, 14.55, 15.15, 15.35, 18.35 Грамофон; 16.00, 16.30 Авд. для хорих, сальонова оркестра; 17.00 Баторій та Матейко; 17.15 Концерт Вілкомірських; 18.15 „435 днів на морі"; 19.05 Лет. мітінг; 19.20 Всячина; 19.40 Літ. чвертьгодина: „Подвійний нельсон протекції" Ж. Новаковського; 20.00 Легка музика, спів; 21.15 Минуле Львова; 21.30 Шопенівський концерт (Софія Ярошевичева); 22.00 Танкова музика; 22.25 Спортові вістки; 22.40 На зорянім овиді ,муз. репортаж.

—o—

ВІРЖА.

Банк Польський платив у четвер за доляра 5.78 зол. У приватних оборотах платили 5.82 зол. до 5.83 зол.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗА".

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 27. і 28. IX.: масло ср. експ. і дес. 2.70, молоко 19 сот., сметана 70 сот., яйця 3.90—4.— зол. за копу. Тенденція на всі артикули устійнена.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Повітове Кооперативне Свято в Турці н. Стр. відбудеться в суботу, 14. жовтня ц. р. з такою програмою: І. 10 год. Служба Божа з проповідю в парохіяльній церкві. II. 12 год. Святочна Академія в салі Народнього Дому: а) 1. „Гей у лузі" — хор. 2. Вступне слово. 3. „Ой зацвила черемха" — хор. 4. Деклямація. 5. Кооперативний реферат посла З. Пеленського. 6. „Засіяло сонце" — хор. б) Аматорська вистава „Для ближніх", драма на 4 дії Я. Косовського. Ціни вступу 50 сот. і 10 сот.

Загальні Збори! Звичайні Загальні Збори Кружка Р. Ш. ім. М. Шашкевича у Львові (Середмістя) відбудуться дня 7. жовтня 1933, година 4 пополудне в дівочій гімназії Р. Ш. при вул. Валовій 4, II. зі звичайним порядком нарад. Якби в тій годині не було відповідного числа членів на салі, Загальні Збори відбудуться годину пізніще в присутности тих членів, які будуть у той час на салі. Справи дуже важні, просимо якнайчисленніше явитися. — **Старшина Кружка Р. Ш. ім. М. Шашкевича у Львові.** 435 1—1

НЕОБХІДНА БРОШУРА
Новий Самоуправний Закон
вже появилася.
ЦІНА ТІЛЬКИ 40 СОТ.
Замовляти в Адміністрації „Діла", Львів, Ринок 10.

Велике прання по вакаціях милом CZWIKLICER яке дешеве, завдяки видатности цього мила...

Неприйнятим на університет до відома! Додаткові вписи на курс абітурієнтів приймається щодня в домівці Укр. Торговельної школи у Львові вул. Коряктів 1. 437 1—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ВУГОЛЬ: Калитяк, Байки 14. Тел. 38-24. 203 28—30

ВАЛЬОРИЗАЦІЮ ПЕРЕДВОЄННИХ ПОЛІС англійських, американських, австрійських і італійських переводить Д-р Генр. Бавштайн, Краків, Гродзка 60. Інформації лише на Львів дає Райхбайх 3-го Мая 12, тел. 7-75. 419 2—2

ПОКІЙ з окремим входом зараз до винайму. Театинська 3, партер. 436 1—1

ЖІНКА старша, ощадна, що розуміє домашню господарку шукає місця господині. Львів, Бема 16 у п. Роговоі. 1—1

ЗАСТУПНИКІВ бранжі чоколядово-цукорничої у всіх містах шукаємо. Висока провізія, невимагана фаховість. Писемні зголошення під шифрою „WK -01" до Towarzystwa Reklamy Międzynarodowej — Katowice, 3-go Maja 10.

Читайте „Діло"!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

АДВОКАТ
А. Н. СИВУЛЯК
ем. апел. судця
веде канцелярію при вул. ДОМАГАЛИЧІВ 4, Тел. 38-00. 417 3—3

ВЖЕ ВИЙШЛА X-а КНИЖКА
„ВІСТНИКА"
Зі змістом:
Б. К-в: З сонетів; М. Підлужний: Поворот; Е. Маланюк: Панонські етюди; Л. Мосендз: Вічний Корабель (діраматична драма); О. Теліга: Вірність; Д. О. Фіндерти: Жидя й Вікінги; В. Гадзін: Повсрпня 1919; М. Мухин: Драгоманов без маски; Ж. Меєр: Молодь Єгипту; О. Ольжич: Наш табор; Ол. Наріжний: Нищення укр. народу голодом; Ю. Липа: Проблема Новіяльського; Ш. Бодлер: Кітка; А. Шмідт: Новий розвиток Німеччини; Д. Д.: Конгрес мертвих душ; М. Кордуба: Зізди істориків в Варшаві; М. Озерський: Записки на маргінесах; М. Л.: З преси вого фільму; Бібліографія.
Адреса: ЛЬВІВ, ЧАРНЕЦЬКОГО 3 м. 4.
Чек. Конто: ПКО: 500.371.

Присилайте передплату!

Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло" Львів, Ринок 10. За редакцію відповідає Олександер Костик.